

2

LETO

XVIII

ISKRE

UREDNIKOVA BESEDA

Druga številka Isker je bila načrtovana za slovenski kulturni praznik - 8. februar. Nekoliko smo se že bali, da ne bo dovolj prispevkov, ker je potekel komaj dober mesec. Vmes je bila celo konferenca. Vendar je vseeno dospelo dovolj prispevkov, tako da so te Iskre celone izmed obsežnejših. To kaže, da vam je nekaj do pisanja in da skušate razvijati svoje sposobnosti - poleg izpolnjevanja šolskih obveznosti. Naj bo ta številka prispevek kulturnemu dnevu.

Kmalu bo post, zato smo objavili križev pot, ki je zasnovan na semeniških razmerah. Obogati pa lahko vsakega, ki ob njem razmišlja.

Upam, da boste še naprej pisali v Iskre in se vadili v pisanju in tako posredovali svoje misli drugim.

Urednik

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

PEKEL IN NEBO V PREŠERNOVI POEZIJI

(šolska naloga)

3. decembra jeminilo natančno 185 let, odkar se je rodil France Prešeren. Slovenska mati ga je rodila, kakor vsakega izmed nas, vendar danes čutimo, da je povzdignjen nad vsem slovenskim rodом. Ni ga Slovenca, od otroka pa do starčka, ki ne bi poznal tega imena. Vsi vemo, da mu ta slava pripada zaradi njegovih pesmi. Vsak, kdor jih bere, spozna, da so lepe, marsikdo pa se tudi vpraša, kaj je v ozadju teh pesmi, od kod Francetu tak polet in taka duhovna moč.

Človek se sprašuje, kakšni so bili čustveni vzgibi, ki so ga navdahnili, da je pisal enkrat šaljive anakreontične šegave pesmi, drugič romantične, hudo pesimistične in naravnost grozljive, kakor bi bila njegova duša sredi pekla, pa zopet pesmi polne ljubezni, blaženosti in upanja v ljubezen, kakor bi bil v raju.

France Prešeren je bil poštena in močna osebnost. Boril se je proti krivicam in vsakemu licemerstvu, bil je oster kritik družbenih napak. Ko je videl, da mu njegova odkritost in poštenost nakopavata le težave in da licemerniki in goljufi, ki so izdali svoj narod, lažje napredujejo, je začel obupavati. Vendar nikoli ni zatajil samega sebe. Podobno tragedijo je doživel tudi v ljubezni. Julija mu je pomenila ideal višje, transcendenčne ljubezni, višje od vsake čutne in

koristolovske ljubezni. Prav lahko bi si po splošni navadi lahko pridobil kakšno bogato nevesto; morda bi bila to Khlunova, s katero se je mislil poročiti. Toda tudi v ljubezni je doživel razočaranje.

V mladosti se Prešeren kaže kot idealist, poln življenjskega optimizma. Za vzornika si je postavil Bürgerja. Prevedel je njegovo Leonoro. Tu pa se je srečal z definicijo, kaj so nebesa, če je pri njej ljubi, in pekel, če ga ni. Najbrž je ravno ta motiv zelo pritegnil Prešerna. Ljubezen do Julije mu je navdahnila najlepše pesmi. V večini dokaj optimistične. V pesmi "Sanjalo se mi je", se čuti srečnega z Julijo v raj. Le tu lahko primerja lepoto Julije s Petrarkovo izvoljenko. V Krstu je Bogomila za Prešerna idealna podoba človeka, ki veruje v Boga in nebesa, kar mu edino prinaša srečo na tem svetu. Pesnik pa je razklan v dvomih in mu je žal, da nima tako globoke vere.

V urah obupa zaradi neuslišane ljubezni in drugih težav, ki so ga pestile, je pisal pesimistične pesmi, kot npr. "Pevcu" ali "Prekop". Pesnik v razkolu med idealom in stvarnostjo resignira, življenje se mu kaže kot pekel in rešitev vidi le v skorajšnji smrti.

Prešeren se nam kaže kot pionir slovenske umetnostne besede. Njegove pesmi so včasih našim narodnim prebudnikom pomenile dokaz, da je naš jezik bogat in da si zasluži existenco. Že Slomšek je rekel, da gre le

takim dobrotnikom svojega ljudstva, ki materni jezik ohranjajo, vsa zasluga, da nas lahko sosedni narodi spoštujejo. Iz Prešernovih poezij so Slovenci včasih črpali in še danes črpamo sok narodne pripadnosti, ljubezni do svojega naroda brez vsakega šovinizma.

Bogdan Oražem

* * * * *

V Ljubljani, ob Tromostovju, sredi Marijinega trga stoji Prešeren. Kadar grem mimo – grem mimo bronastega kipa. Kadar se ustavim, stojim pred tvojim srcem. Rad bi ga prebodel, da bi iz njega privrele neizpete pesmi, pesmi Orfeja slovenskega naroda. Želel bi storiti to, česar Julija ni mogla. Že s tem, kar si spesnil, si se dvignil v nebo – nad kip, mimo katerega hodijo množice ljudi, kot so hodile pred leti, že takrat, ko si živel.

Stojiš ponosen. A obraz imaš razpraskan. Mačke! Divje mačke! Tigra iz Afrike ti ga je razmesarila. Veliki kipar tega ni mogel zakriti. Tega ni mogoče zakriti. Če bi ti obrisal kri, če bi ti zacelil rane, bi si jih ti sam znova zadal – le tako bi mogel ponosno stati. Brez tvojih ran te ni – si le bron. Tvoj pekel je nebo.

Fast

ALI STE ME POZABILI ?

Nekaj dni pred božičem sem dobil pismo prijatelja, ki je pri vojaki daleč od doma. Začelo se je: "Andrej, hvala, da si mi pisal...." Nato mi je opisal svoje doživljanje v vojski. Samo nakladanje, sem si mislil. Toda presenetili so me stavki v sredini pisma. Tako je pisal: "Tu mi je velikokrat dolgčas in zelo pogrešam dom. Zelo si želim kakega pismo od prijateljev, domačih in vseh tistih, ki so mi obljubili, da mi bodo pisali. A tako malo vas je, ki se me spomnite. Ali ste me pozabili? Zakaj ste prelomili vse obljube?"

Zamislil sem se ob prijateljevem klicu. Klicu človeka, ki potrebuje naše pomoči. Spraševal sem se, kolikokrat sem se potrudil, da bi nekoga, ki živi daleč od doma brez domače toplote razveselil z nekaj besedami v pismu ali s kartico s pozdravi. Zakaj si je tako težko vzeti le nekaj minut prostega časa in razveseliti prijatelja, ki je osamljen? Imam se za kristjana. Celo ponosen sem na to. Ne znam pa živeti krščanstva v tako majhnih stvareh, kot je pisanje nekomu, ki mu to pomeni zelo veliko. Obljubil sem mu, da mu bom pisal, in kako zlahka sem to obljubo prelomil! Zatrl sem klic vesti, ki me je opominjala in rotila, naj mu pišem. Nisem hotel razumeti, da je lahko vojak osamljen in da zato potrebuje tudi nekaj spodbudnih besed. Presunil me je njegov klic: "Ali ste me pozabili?"

Teh besed ne bom tako hitro pozabil. Najbrž pa mi bodo še posebej prihajale na misel, ko bom sam na njegovem mestu. Mogoče bom tudi jaz komu pisal: "Ali ste me pozabili?"

Andrej

SIVI VEČER

Megla siva,
težka;
zemljo pokriva.

Pnejo se brezkončne, črne žice,
zibajo se
črne ptice.

Obup tišine in sivine
v noč, v temo
izgine.

Vidmar Cene

PRAZNINA

Moja duša je praznina,
gosta tema jo objema.
Ni miru v njej, ni topline,
niti ne ljubezni prave.

Droben žarek je prisvetil,
mojo dušo je razsvetlil,
s seboj prinesel je toplino
in ljubezni vso milino.

Topel veter v duši veje,
nosi radost in veselje.
Stope okovi se trpljenja,
vrača nov se val življenja.

Mičo

NARAVI VSILJENI "ČARI"

Asfaltna cesta,
krik zavore,
sem iz mesta
gre čez gore.

Škatla vsaka
v reki, v travi,
rje čaka -
okras v naravi.

Smog "dišeči"
barvo pije
roži rdeči:
cvetka gnije

Iz ure je zapela
železna pevka ptica,
v strahu odletela
prava kukavica.

Človek za življenje
se bori, ga daljša,
a napredka vrenje
ogroža mu ga, krajša.

Cene Vidmar

LJUBLJANA

Pomlad:

Megleno jutro je bilo.

Stopil sem na mrzel pločnik.

Blato se je raznašalo po cesti.

Ljubljanka se je ogabno vila mimo starih hiš.

Cvetje na oknih je bilo čisto sivo.

Hrup avtomobilov je odmeval po ulicah.

Poletje:

Ljubljanka je pokazala ves gnus svojega dna.

Pripeka je morila vse, kar je hodilo po razbeljenem
asfaltu.

Kdor ni zbežal iz praznega mesta, se je namakal v
umazanih bazenih.

Nebotičniki so samevali v zapuščenem mestu.

Jesen:

Vrvež se je pojavil na vseh cestah.

Hladen veter je raznašal odpadke po vsem mestu.

Megla in dim sta polnila pljuča.

Dež je lil po strehah stare Ljubljane.

Listje je polnilo kanale.

Poškropil me je avtobus, ki je zapeljal čez veliko lužo.

Zima:

Temačni, težek, umazan zrak se je počasi spuščal nad mesto.

In iz Ljubljane se je kadil plod mestne kanalizacije. Črno obarvan sneg se je spuščal na avtomobile in rajo. Svinjarija!

Ljubljana, bela Ljubljana, si to res ti?

Razpadajoča v lastnem gnusu?

Ne to ne more biti res!

Zakaj je tvoje ogledalo takšno?

Denis

UTRINEK

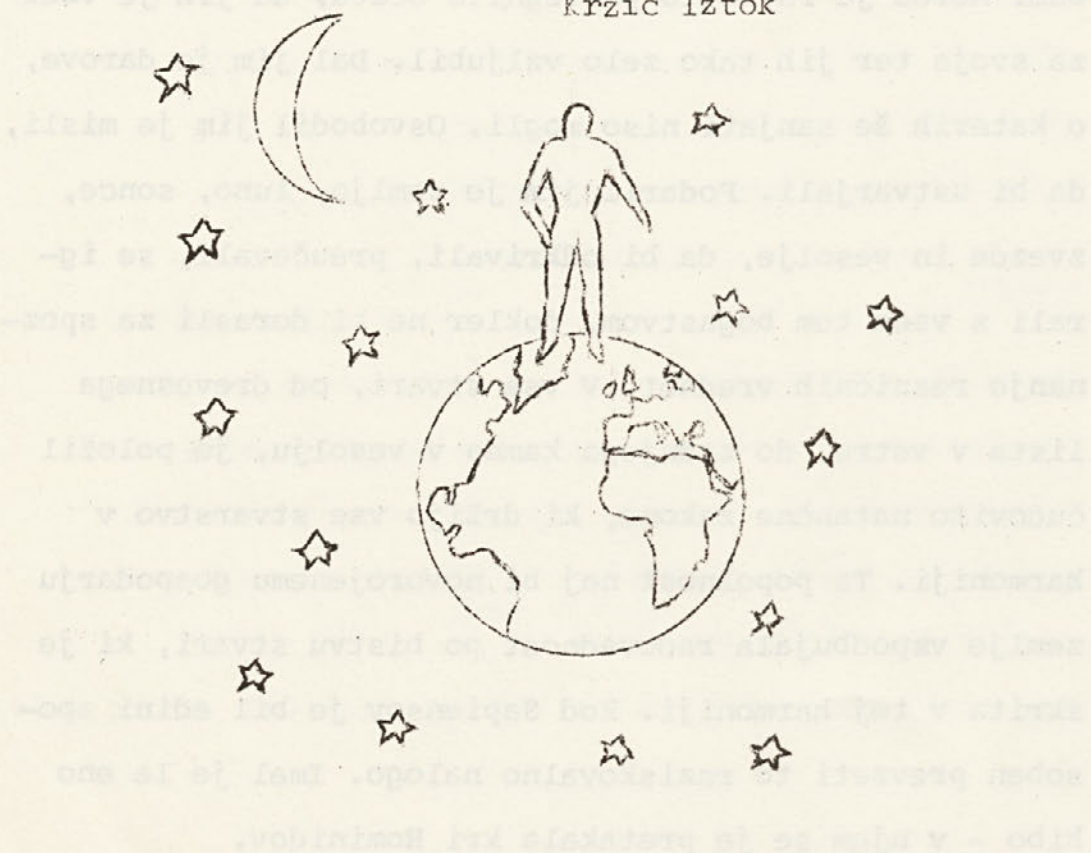
Zazrt v nočno nebo se je Terrae Haborator zamislil nad zgodovino svojega rodu. Misel mu je zašla daleč v preteklost, ko je njegov rod Oče posinovil in mu dal ime Sapiens. Terrae H. si ni jasno predstavljaj, zakaj je Oče posvojil ravno njegov rod, saj se ni bistveno razlikoval od drugih Hominidov, ki pa so po nastanku Sapiensov naglo izumrli. Na misel mu je prišla le ena, vsaj nekoliko sprejemljiva razlaga.

Njegov rod je bil že od nekđaj znan po svoji živahnosti in ambicioznosti. Vse, kar jim je prišlo pod roke, so poskušali spremeniti in prilagoditi lastnim potrebam. Morda je ravno to pritegnilo Očeta, da jih je vzel za svoje ter jih tako zelo vzljubil. Dal jim je darove, o katerih še sanjati niso mogli. Osvobodil jim je misli, da bi ustvarjali. Podaril jim je zemljo, luno, sonce, zvezde in vesolje, da bi odkrivali, preučevali, se igrali z vsem tem bogastvom, dokler ne bi dorasli za spoznanje resničnih vrednot. V vse stvari, od drevesnega lista v vetru, do zadnjega kamna v vesolju, je položil čudovito natančne zakone, ki držijo vse stvarstvo v harmoniji. Ta popolnost naj bi novorojenemu gospodarju zemlje vzpodbujala radovednost po bistvu stvari, ki je skrita v tej harmoniji. Rod Sapiensov je bil edini sposoben prevzeti to raziskovalno nalogo. Imel je le eno hibo - v njem se je pretakala kri Hominidov.

Stvarstvo ga je sprejelo, kot dobrodošlo noto v simfoniji narave. Nudilo mu je vse, kar je potreboval za življenje, še več, lahko se je dokopal skoraj do vseh stvari, ki so mu kanile v razgreto glavo. A še ni bil zadovoljen. Razvajeni otrok si je zaželel postati enak Očetu. Ne samo, da je iz vseh mogočih vzgibov svoje napuhnjene narave uničeval lastne brate, začel je uničevati celo lasten dom, svojo zemljo, začel je rezati vejo, na kateri sedi.

Terrae Haboratorju so se misli ob tem spoznanju zatak-nile. Zvezdno nebo se mu je zazdelo še lepše kot druge večere; da bi le Homo klecnil pred Sapiensom. Toda, ali bo?

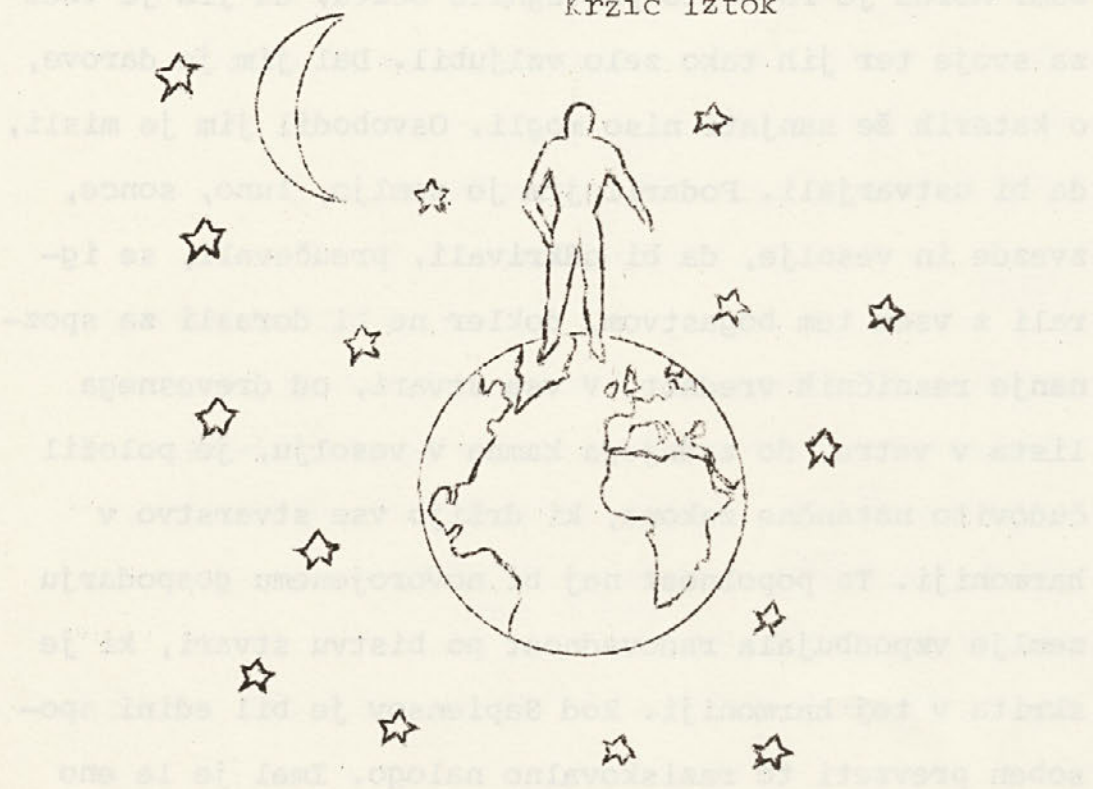
Kržič Iztok

Stvarstvo ga je sprejelo, kot dobrodošlo noto v simfoniji narave. Nudilo mu je vse, kar je potreboval za življenje, še več, lahko se je dokopal skoraj do vseh stvari, ki so mu kanile v razgreto glavo. A še ni bil zadovoljen. Razvajeni otrok si je zaželel postati enak Očetu. Ne samo, da je iz vseh mogočih vzgibov svoje napuhnjene narave uničeval lastne brate, začel je uničevati celo lasten dom, svojo zemljo, začel je rezati vejo, na kateri sedi.

Terrae Habitatorju so se misli ob tem spoznanju zatak-nile. Zvezdno nebo se mu je zazdelo še lepše kot druge večere; da bi le Homo klecnil pred Sapiensom. Toda, ali bo?

Kržič Iztok

POD SVETILKO

Zamazana svetilka tam ob cesti
in lezeta dve senci,
mimo gresta.

Reka teče pod svetilko, val se peni
in pajek mrežo spleta,
lovec leni.

Bučijo in kričijo temni bori
in rjovejo sem dol
kot nori.

Vsa narava, vse kar vidi mi oko,
grmi in me obsoja.

Vse je pusto.

Odšel, prijatelj, si in za slovo
videl sem le tvoje
žalostno oko.

Zakaj prijatelju užalili smo srce!

In vem: na spravo on

še nosi upanje.

Še lahko svetilka se umije,
omete pajčevina se --
srce zasije.

Cene Vidmar

JUTRO

Bilo je neizmerno prostranstvo rdečega plašča. Nekje v gošči je obsedel majčken otrok in stegal roke proti vrtnici, ki se mu je zdela najzanimivejša, da bi jo odtrgal. Njegove mehke prstke že sesajo vase bohotni trni. "Stoj, nazaj!" Otrok se ne zmeni. Zdrzne se. Ne razume. Zatuli v jok, a cvet je na njegovi dlani.

"Sinek, vstani! Ura je sedem preč. Ker zunaj rahlo dežuje, bo treba pohiteti v cerkev." Čutim, da se vracam v tostransko sfero. Prsti mi zdrsnejo po mehki odeji. Telo prevrnem na drugo stran. Da, sedaj prav za čutim lenobno toplino ogrete materije. Otrok! Kaj je z njim? Skoraj se zopet povrnem v hromo vseмирje. "Ja, takoj vstani, no! Kaj pa je danes narobe?" me vrže pokonci tokrat resnejši materin glas. "Hlače, katere hlače? Kje so moji čevlji, pa dežnik, joj, kaj je sedaj z menoj, da ga ne najdem?!" Starejši brat je že pripravljen za na pot. Iz običajne solidarnosti, kakršna je v navedi med družinskimi člani, me potrpežljivo počaka. Na razmočeno cesto stopiva vštric. Govoriva le najnujnejše, ker ura ni najin zaveznik. Ko vstopiva v cerkev, so vse glavne luči že prižgane. Prišla sva še pravočasno, vendar so ljudje že posedli skoraj vse stole. Ogrevani zrak iz notranjosti mi zamegli očala. Na hitro si pomagam z robcem. V katero smer, mi nehote stopi v glavo. Od kropivnika se umaknem za korak, dva na levo in obstojim pred pobožnim očetom, ki si očitno izprašuje vest. Za hip se ozrem nazaj. Spovednica se ravno odpre in iz nje zasije spokoren moški pogled. Moj bližnjik sedaj stopi na mesto odpuščanja, mene pa samodejno potisne še za spoznanje nazaj. Srce začuti bližino svetega trenutka. Razum že ugovarja, da še ni čas za globljo pokoro. Tedaj stopi iz zakristije duhovnik v spremstvu mi-

nistrantov. Že takoj v uvodu naznani: "Danes je prva nedelja v mesecu. Gospod kaplan spoveduje na moški strani; vabljeni predvsem možje in fantje!" Kaj zdaj? Razum še naprej zagovarja že ustaljeni časovni termin, obenem ne zanemarlja priložnost trenutka. Srce pa hrepeni po čisti svežini; želi si popolne poravnave. Božja milost z nepretrgano silo deluje v svoji delavnici. Ljudje vstopajo in izstopajo. Pri vseh je najprej opaziti notranjo zaskrbljenost, nato sproščeno radost. Njihovi pogledi me spravljajo v zadrego. Najprej avtomatično, potem pa vedno bolj zavedno si začnem izpraševati vest. Ko se zadnjič odprejo vrata, še za trenutek postojim, potem pa me zanese naravnost v njihov skrivnostni dih. Po sv. maši se pred cerkvijo srečam z nekdanjimi sošolci in znanci. Razvije se preprost in odkritosrčen pogovor. Kmalu pride mimo g. župnik ter me uzre. "O, duša kje si? No, kako no," mi podaja svojo desnico. "Pridi malo v župnišče, no, oglasi se, potem še góri. In že ga odnese naprej, da ustreže nemirnim ljudem. Od župnika sem se vračal še bolj lahkotne, a obenem trdne življenjske volje. Pot proti domu mi je šla hitro pod noge, dvigalo me je z neznano voljo. Na obzorju je zažarel bel oblaček.

Pavel

PREKIPEVAJOČA SREČA

Sreče moč, ki prekipeva,
hoče v smeh in med ljudi.
Lice srcé razodeva,
ko nasmeh na njem žari.

Vsaka stvar, najbolj preprosta

že mi radost podari.

Vriska polje, poje hosta,

srečni bodite prav vsi.

O da sreče bi si nabral,
ko žalost pride, jo poiskal,
bi zopet mi nasmeh zaigral,
bi imel jo zase, drugim dal.

Cene Vidmar

Potokov žuborenje, mirne reke tok,
ptičev žvrgolenje, slapov bobneči zvok
razbije strela.

Beži, beži srce v daljavo, da tam se umiri...
Obraze nasmejane, preproščino ljudi,
žar deklice izbrane, spomine lepih dni
prekrije kri.

Beži, beži srce v daljavo, da tam se umiri...
Ljubezen plemenito, čisto do dekleta,
nedolžno v srcu skrito, da upanje obeta,
iztiri strast.

Beži, beži srce v daljavo, da tam se umiri...
Skrb za brata, služenje ljudem,
pogled v nebeška vrata, možnost dano vsem,
zasenči jaz.

Ne v naravi ne v ljudeh, miru ne najdem v nje očeh,
ne v razdajanju moči ne najdem mirne si poti.
Na zunaj vežejo skrbi, me znotraj mučijo strasti.

Mi noga beži, naletim na zveri,
se z eno spopadem, pred drugo zbežim,
komaj sem proč, pred tretjo stojim.
Od ene do druge, od druge do tretje
tečem čez struge, si iščem zavetje;
miru si želim, za njim se podim.
Srce pa spozna, se dobit'ga ne da.

"Kakšen smisel beg še ima?!"
iztrga prav iz duše se dna
krik.

ZAKAJ MORAM BEŽATI?

Rodil sem se - trpljenje se začelo:

so naložili jih po zadnji plati.

"Nedolžen sem, krivica vlada, mati!"

kričim in jočem. Gleda me veselo,

ko me tolaži, boža belo čelo:

"Ob svojem času zveš vse, sinek zlati."

Sedaj razumem: moral sem jokati,

da sapo samo je telo zajelo.

Življenja bol s tem ni bila končana,

razburka dušo vedno kaka rana,

v bolesti njeni se vlaži mi lice.

Rešitev kot otroku je neznana,

a našel bi vsaj nekaj rad, kar hrana

veselju bi bilo mi v dneh krivice.

KANČEK OPORE

Slapovi reke padajo, bobnijo

in tudi voda morja ne miruje,

ko veter besen nanjo ves prihruje;

poleže se - se vode umirijo.

Po miru tudi reke hrepenijo,

v dolino tečejo vse vodne struje

in v želji po gladini eni huje

šumijo, žuborijo in bučijo.

Kot veter morju hol ne da slovesa,

kot vodo želja me po miru stresa,

moj jok je kot šumenje rek spomladi.

Trpljenje, pridi, ti predri nebesa,
trepeče prebivalka naj telesa,
saj mirna voda rada se usmradi.

V ŽIVLJENJU

Svobodna prve pesmi je oblika,
je takšna, kakor pride iz srca.
Sta drugi dve razuma sklepanje.

V četrti pesmi, ko pamet se umika,
ko treba je stopiti na življenja tla,
v ospredje spet stopilo je srce.

Moja čustva so kot pesem prva,
ki je občutje bega in trpljenja.
Soneta sta slika razuma teženja;
dognati želita, zakaj se trpi.

Razumsko res dognal sem stvari,
a že razumu trepet se pritakne
a kaj šele, ko treba je živeti:
se rado obrne, razum se umakne.

Fast

BURJA

Burja pili.

Drevje upognjevo

z rokami krili.

Cesta ledena,

bo kmalu bela,

zametena.

Saj te čutim, mraz,

kaj briješ,

tolčeš me v obraz!

Sneg v vrtincih se podi,

cesta izginja

spred oči.

V daljave zrem.

Kljub burji, mrazu

dalje grem.

Cene Vidmar

SVEČKI

Živ plamenček majhne sveče,
pred oknom v sobici trepeče,
Na okno se slika jelke idila,
sveče svetloba jo je rodila.

Cela se hoče svečka razdati,
lepoto, toploto nam želi dati.

Zunaj, pred oknom je sveča ledena,
ne mika je v sobi idila zelena.
Od mraza in vode sirota živi,
le zimsko naravo s čari krasi.

Vsa mrzla je, jo mraz obdaja,
mraz zase hrani, ga oddaja.

Prihodnost in up vanju zdaj zreta,
obe lepotici sta Novega leta.
katere v tem letu bo moja lepota,
bo ledu mraz ali ognja toplota.

Cene Vidmar

SYMPOSITION

Šola je končala. Prišle so počitnice in z njimi popravni izpiti. V sobi, kjer je le miza, sedi zbrana stara klapa. Snov predelujejo skupaj. Tišina je, a vprašanja so pogosta. Dolgo časa nič, in spet nekdo vprašuje o lekciji. Sledi pojasnilo, nato graja zveneča v trdih besedah.

"Nikoli se ne potrudiš, da bi se vendarle naučil. Kaj ti koristijo druge knjige? Tu je tvoje delo."

"Res je. Splošno znanje je potrebno, a marsikdaj to ni dovolj. Potrebujemo nekaj več, česar v šolskih knjigah ni."

"Na primer," zazveni kot izziv.

"Veš," ga ošine z mrkim pogledom in nato nadaljuje: "Veliko nepojasnjenih stvari mi roji po glavi. Bojim se, da mi jih ne bo nikoli uspelo razvozlati. Premalo poznam življenje, polno nepremagljivih ovir, krutosti, katastrof. Ob misli na to se mi zdi, da vse preveč gledam na svet v svetli luči, premalokrat pa se zavedam, da se spreminja in postaja tak, kakršnega si ustvarjam sam, v nasprotju s tem, kar si želim, da bi bil."

"Končal je. Še vedno me gleda. Nekaj hoče reči?"

Čez nekaj trenutkov spet spregovori:

"Kaj misliš ti,... da, ti?"

*

*

*

"Jaz? Pústi me pri miru. Nimam časa!"

Vrne se k delu in nadaljuje:

"Niti zase ga nimam, kaj šele za tvoje besede. Za toliko nepomembnih stvari, ki mi ta čas kradejo, požirajo. Drugič, drugič ko bo dan daljši..., drugič."

In On? Kaj pa On odgovori? Vsekakor je drugače odgovoril: "Dragi moj, časa nimaš, ker nosiš v sebi praznino. Napolni jo in videl boš, kaj pomeni nekomu dati čas v dar. Tudi sam si vzemi čas - za srečo! Zavedaj se, da si čudež, ki živi, ki resnično biva na tej zemlji. Enkrat si, edinstven, dragocen, nenadomestljiv. Ali veš vse to? Občuduj se, veseli se nad samim seboj in nad vsemi okoli sebe. Ti je res vse tako samoumevno, mar te nič ne prevzame, da živiš, da smeš živeti, da lahko najdeš čas za veselo pesem, ples, čas za srečo?"

In slišal je glas, a ga je zatajil. Šel je naprej - v temo.

"Nesmiselne stvari. Ne vem zakaj bi moral izgubljati čas s tem. Neobveznosti, zakaj? Kopičil naj bi si skrbi, ki pridejo jutri? Sanjal naj bi, ko je jasen dan, in sitnaril, ko se mene prav nič ne tiče? Kje je tu logika?"

"Mi ne sanjamo, niti se ne pehamo za dobrinami. Živimo le s stvarnostjo, z drugimi. Zavedamo se, da čas ni hitra cesta med zibelko in grobom, temveč je prostor za parkiranje v soncu."

*

*

*

"Mogoče ne veš, kaj ti pomeni prijateljstvo. Mogoče svojih prijateljev nimaš rad, njihove ljubezni si ne želiš, ker misliš, da je ne potrebuješ. Preveč materialnih dobrin imaš. Te ti ljubezni ne morejo nadomestiti. Šele ko se boš znašel sam v vrtincu življenja, boš občutil kaj ti lahko omeni bližina in ljubezen nekega človeka."

Nekaj je dosegel. Dosegel je, da je razmišljal, kako bi me zabil z besedo.

Vedel sem to in nadaljeval:

"Že velikokrat sem slišal in mislim, da drži, da lahko bližina nekega človeka prinaša zdravje ali zaseje bolezen, ubija ali oživlja. Lahko spodbuja k dobroti ali nagiba k hudobiji, poraja žalost ali veselje. In glas nekoga lahko osebo, ki je bila gluha za vse, pripravi do tega, da spet prisluhne. Beseda, dejanje lahko povrne nekomu, ki je bil za vse slep, vid. Privede ga lahko do tega, da najde smisel v tem svetu in v svojem življenju. Marsikdaj pa lahko tudi odsotnost nekoga v človeku povzroči smrt in njegov prihod spet prikliče v njem življenje. In dati drugim čas je več vredno kot denar, več kot vsa zdravila, pogosto celo več kot najboljša operacija. Povem pa ti tudi to: če znaš nekomu prisluhniti, mu dejansko pomagati, se ti izkazano zaupanje stokratno povrne".

*

*

*

Ko konča, sam uvidi napako. Nastopal je preostro, zato pravi:

"Postali smo hudobni. Namesto da bi se zbliževali, sprejemali prijatelja takega, kot je, ga spreminjamo. To nas ne bo zbližalo. Raje si nasprotujemo, kot da bi s skupnimi močmi premagovali ovire. Ne skrbimo le zase in prisluhnimo svoji okolici. Koliko časa je še potrebno, da bomo slednič le spoznali, da je bližina sočloveka predpogoj za človekovo srečo. Mi pa delamo prav nasprotno. V pogovoru se oddaljujemo drug od drugega. Mogoče se v tem svetu premalokrat vprašamo, kakšni smo do svojih prijateljev, vse prevečkrat pa se vprašamo, kakšni so prijatelji do nas. Tako svojih napak nočemo videti."

Slednjič pa priznam tudi sam:

"So pa le potrebna stvarna vprašanja in spremembe. Vsak, še tako popoln, se lahko vpraša: Kakšen sem do bližnjega? Spada v moje življenje, spadam jaz v njegovo? Ali drugim puščam prostor – potrebni košček svobode? In dovolj zraka za dihanje v ozračju, ki je znosno? Sem do njega dober tudi takrat, ko je on drugačen? Pre-
našam druge tudi, ko prekrižajo moje načrte? Sprašujem se: sem komu prijatelj, sem mu most ali ovira?

*

*

*

Da, vsak bi se moral vprašati, se zamisliti o sebi, ne samo jaz. Veliko je takih vprašanj. Lahka so, a v šolskih knjigah jih ni, ker je odgovor pretežak. Samo nekdo mi ga lahko da. Zato, o Bog, ali smem vprašati

Tebe, pomeni človek sočloveku? Smem vprašati, kaj pomenim jaz samemu sebi, kaj mi pomenijo drugi? Odgovor mi daje tvoja Beseda, ki je postala človek. Njegov program pa je jasen in namenjen vsem, ki iščejo resnico. To naj bi bila pot, ki nas vodi k harmoniji med ljudmi, ki nas združuje.

Peter

SEMENIŠČNIKU

V otroštvu le eno si cesto poznal,
zato nisi drugih, napačnih ubral.
Brezskrben si bil, kot življenje je ptic,
kot lil'ja na polju sredi cvetlic.
Ravnal si pobožno, veselo, da vsem se je zdelo,
da božji klic si imel. In tudi sam si vedel,
na katero pot boš šel, a kmalu si se zmedel.
Na razpotje si došel: deklico si videl,
v semenišče si odšel, z njo se vseeno snidel.
Prebrisan možic, želel si oboje:
duhovni poklic, življenje v dvoje.
Nisi prav vedel takrat, kam te Bog kliče.
Nameravaš vedno mar omahovat, saj še vedno to dvoje te miče?
Je posvečenje cilj prve poti, pričakuješ na drugi poroko.
z ene na drugo ti srce hiti, skače čez vmesno razpoko.
Pazi, ti fantič, zares, kajti razpoka se širi,
in padel boš res - lahko se primeri -
vmes.

Fast

SKOZI GOZD NA JASO

Pot skozi gozd. Dolga je, kot še nikoli.

Dežne kapljice neslišno ližejo hrapavo drevesnosko skorjo. Siva megla jih leno pušča na listju, deblih dreves, na panjih... Z listjem pokrita zemlja je blatna. Oddaja težak, trohneč zadah. Kot da se bori, kot da jo duši težka megla. Potihnili so celo ptiči, ki so še zgodaj zjutraj čakali na toplo sonce. S petjem so ga hoteli izvabiti izza črnih oblakov. A sonca ni. Ni toplote niti lepote pomladnih svetlih gozdov. Nad vsem leži le težka megla.

Deblo med debli, štor med trhlimi panji. Nad mano leži težadolžnosti. Čezme se plazijo kaplje malodušnosti. Še dobro, da je koža hrapava. Toda kako dolgo? Čutim, kako me razjeda, uničuje. Kdaj pa kdaj se še oglasiijo glasovi odrešenja. To so lepi, čvrsti klici ptic, ki preganjajo meglo. Oglašajo se vsako jutro, s vsak dan. O da bi končno le priklicali sonce, da bi osvobodili moj pogled med debli, skozi krošnje dreves - na življenje. Borim se, hočem si priti na jasno, pogledati življenje z boljše strani. Dolžnosti naj mi postanejo pot k sreči. Naj zadiham sveži zrak.

Obridem na svetlo jaso, pa zopet tavam skozi temen gozd pa spet na jaso... Kolikokrat še?

Ne, ne bom se ustavil. Hoditi hočem po jasah. Nisem štor in ne med trhlimi panji. Še hočem živeti. Skupaj s ptiči bom pel in vabil sonce nad vse.

Vidmar Cene

MOJA ODLOČITEV, DA GREM V SEMENIŠČE

Že v drugem razredu se mi je porajala misel, da bi šel v semenišče. Seveda je bilo takrat še vse bolj neresno. Ko smo pisali nalogo za kaj se bo kdo odločil, sem napisal, da bom šel za duhovnika. Takrat se mi je smejal cel razred, tudi profesorica. Toda moja misel je bila trdna. Svojo odločitev sem utrjeval v želimljem, kjer sem bil kar enajstkrat na duhovnih vajah. Tudi želimeljski duhovniki - salezijanci imajo dosti zaslug pri tem, da sem stopil v malo semenišče. Ko se je bližal osmi razred, sta v meni goreli samo dve želji: ali k salezijancem ali za škofijskega duhovnika. Odločil sem se za drugo. Na koncu, v osmem razredu, so tudi sošolci celo pohvalili moj vstop v semenišče in še sedaj imam s svojimi sošolci dobre odnose. Pri moji odločitvi mi je pomagal tudi župnik, s katerim sem se veliko pogovarjal. Bog me je poklical in sedaj sem tukaj, hočem postati njegov delavec v vinogradu, zato ga zmeraj prosim, naj mi da moči, da bom vztrajal do konca, saj naša slovenska dežela potrebuje novih duhovnikov.

Jože Gregorič

PROBLEMI Z MLADINSKIMI SKUPINAMI

Opažam, da zmeraj več mladih po osemletki opusti verouk in celo mašo. Sprašujem se, ali mi nismo dovolj trdni, da jim ne dajemo zgleda ali pa je kaj narobe v vzgoji staršev. Generacije gredo naprej, mladih pa je pri maši in verouku vedno manj. Njihov ideal je nova glasba, ki preplavlja cel svet in se širi tudi po naših vaseh in mestih. Razrašča se neodgovornost mladih do tujih stvari, češ "Saj ni moje". Užitki so njihova strast, ne zmenijo se, kaj bo z njimi, ko bodo odrastli, kako bodo vzgajali svoje nove družine. Še en velik problem muči veliko mladih: cigarete in alkohol. Ko se enkrat navedijo, ne znajo temu užitku več reči ne. Posledice so slabo zdravje, neurejen odnos do starejših in v zakonu splavi in ločitve. Kaj naj naredimo? Na nas semeniščnike pada še večja odgovornost, da s svojim zgledom, oznanjamo, da je Bog in če človek veruje v Boga, živi po Božjih zapovedih, šele začuti pravo lepoto življenja. Seveda pa je tudi križ, ki pride, vzeti na svoja ramena. Prav tega pa manjka pri današnji mladini: ne morejo sprejeti trpljenja. Vsaj mi verni se potrudimo, da bomo oznanjali evangelij s svojim življenjem in tudi druge pritegnili k sebi. Naša molitev naj pomaga mladim, da bodo postajali luč sveta.

Jože Gregorič

PASIJONSKE IGRE V KIRCHSCHLAGU

Med poletnimi počitnicami sva se z g. župnikom odločila, da greva na pasijonske igre v avstrijsko mesto Kirchschlag. Ker je imel naš g. župnik glavno skrb za te igre, se je na koncu tudi sam odločil, da si jih ogleda.

V nedeljo, 14. julija, naju je pobral v svoj avto prijazen vodič, ki naju je peljal v šenčur. Tam so nas v avtobusu že čakale prijazne mame in mladinci. Za dobro jutro nam je šenčurski kaplan zapel nekaj pesmic, nato smo odrinili proti Naklemu, kjer smo pobrali zadnjo skupino romarjev. Bila je še noč, ko smo se peljali mimo osvetljenega Tržiča in po nekaj ovinkih dospeli na Ljubelj. Po pregledu potnih listov smo nadaljevali pot po Avstriji. Peljali smo se mimo Borovelj in raznih manjših vasic, ki so po večini še slovenske. Občudoval sem lepo okolje ter še lepše cerkvice, ki ležijo na skoraj vsakem hribčku.

V Celovcu smo prišli na avtocesto in nadaljevali pot proti Wolfsbergu, letni rezidenci avstrijskega kanclerja ter št. Andražu v Labotski dolini, od koder je škof Slomšek l. 1856 prenesel škofijski sedež v Maribor. To je čudovito mesto z dvema cerkvama (župnijsko in nekdanjo stolnico). Pot je tu izredno zanimiva. Avtocesta gre skozi številne predore, okolica pa je urejena. Hitro smo prišli do Gradca, sedeža velike škofije. Skoz

avtobusna stekla smo videli mogočno stolnico ter novi del mesta. Kmalu smo prišli na Gradiščansko. Tu živijo Hrvati, ki se prav tako borijo za svoje pravice kot Slovenci na Koroškem. Po enourni vožnji smo dospeli na ozemlje Dolnje Avstrije, kjer leži mesto Kirchschlag. Tja smo prišli okoli poldne in se takoj napotili v župnijsko cerkev. Marsikdo mi lahko zavida, da sem videl tako čudovito gotsko cerkev. V njeni kapeli je bil celo ogrski kralj Matija Korvin. Podrobnosti sem na žalost pozabil. Po slovenski maši, ki jo je daroval naš g. župnik, smo se napotili v veliko pasijonsko dvorano. Le-to je pred nekaj leti slovesno odprl dunajski nadškof in kardinal Franz König. Zelo mi je bilo všeč, da so nas Slovence domačini tako lepo sprejeli. To ni čudno, saj je bilo tu že več romarskih skupin iz Slovenije, v prvi pa je bil tudi g. nadškof.

Pasijon je bil čudovit. Jezusa je igral diakon, ki je tudi pri maši prebral nemški evangelij. Tudi po končanem pasijonu se je z nami Slovenci pogovarjal in bil zelo navdušen nad našim obiskom. Igra je bila razdeljena na štiri dele: veliki četrtek, veliki petek, velika noč ter svetopisemski prizori, ki so prikazali človeške padce in trpljenje. Po štiriurnem pasijonu smo se lepo poslovili, ter se takoj napotili proti Celovcu. Okoli enajstih zvečer smo prišli v Šenčur, odkoder smo se župnik, vodič in jaz napotili v Radomlje.

Nikoli ne bom pozabil tega čudovitega dne, v katerem sem spoznal lepote Avstrije, pa tudi pasijonsko mesto, eno najslavnejših v Evropi.

Janez Cerar

SEME NI ŠKI K RI Ž EV

P O T

"Kaj je semenišče in kdo so ti mladi fantje, ki stanujejo tam gori v tisti stavbi?" se verjetno vsakdo vpraša, ko se prvič sreča s semeniščem in s semeniščnikom.

Semenišče niso učilnice, napolnjene s knjigami, snažna obednica s krožniki in sodobna kapela s klečalniki. To ni semenišče. Semenišče smo mi mladi, mladi fantje, vsak s svojim križem in talenti. Mi smo kri v živem telesu. Brez nas bi bilo telo mrtvo. Da pa bi bila ta kri vsak dan močnejša, plemenitejša, si mora vsakdo izmed nas resno prizadevati. En tak pripomoček, da postajamo vsak dan boljši, je tudi tale križev pot. Vzet je iz našega življenja in zato namenjen meni in tebi. Če boš v njem našel kakšno plemenito zrnco, ki te bo obogatilo, bo moje delo doseglo svoj namen.

Uvod

a) Navadil sem se, da dobim vsak dan po pouku toplo kosilo, da vsak teden dobim oprano perilo in da sem vsak dan pri sveti maši. Na vse sem se navadil. Celo na to, da je Bog prišel med nas in nas s svojim trpljenjem odrešil. Rad občudujem umetniške postaje tvojega trpljenja. Pri tem pa velikokrat pozabim na njihovo sporočilo.

b) Dragi brat, zbudi se iz spanja in se odpravi s svojim notranjim človekom za Njim, ki nam je povedal in pokazal pot v Popolnost.

1. postaja

JEZUS PRED PILATOM

a) Velikokrat se jezim na profesorja, ki mi je dal nezadostno oceno, in na predstojnika, ki me je oštel. Mene ne sme nihče grajati, ker sem skoraj popoln seme-niščnik. Moja "sodba" je vedno pravilna, pa čeprav koga užalim s svojim blebetanjem. Nič zato, samo da moja obvelja.

b) Jaz se nisem jezil na Petra, ki me je izdal; na množico, ki je vpila križaj ga, in na Pilata, ki je bil copata ljudstva.

c) Prosim Te, da svoje sošolce, profesorje in predstojnike ne bi obrekoval. Kadar bodo o meni hudo govorili, naj rajši molčim in molim, kakor si ravnal Ti.

2. postaja

JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ

a) Sem semeniški minimalist. Svoje talente sem zakopal globoko v zemljo. Naredim samo to, kar je obvezno in kar profesorji in vodstvo zahtevajo od mene. Nočem sprejeti nobene izvenšolske dejavnosti. Izgovarjam se, da nisem dovolj sposoben in da nimam časa. V srcu pa dobro čutim in vem, da imam dovolj časa in talentov. Za vsako stvar je potrebna žrtev in odpoved... Jaz pa tega nočem.

b) Jaz pa sem prostovoljno sprejel vaš križ, dobro se zavedajoč svoje moči in teže križa.

c) O Gospod, daj, da ne bi nikoli zakopaval svojih talentov, ampak bi z njimi barantal. Po svojih talentih naj sprejemam tudi izvenšolske dejavnosti. Pomagaj mi pri tem.

3. postaja

JEZUS PADE PRVIČ POD TEŽO KRIŽA

a) Tudi to še priznam, ko mi spiritual skoraj vsako jutro izpraša vest, da včasih grešim. Vendar znam takoj opravičiti svoja slaba dejanja pred sošolci, vodstvom in celo pred svojo vestjo. Ena izmed tolažb, s katero tolažim svojo vest, je: "Enkrat ni nobenkrat." Pri tem pa pozabim, da je lahko prav ta začetna domina vzrok za poznejše številne padce.

b) Ceło jaz sem padel. Da, padel sem, obležal za trenutek v cestnem prahu, zbral vse svoje moči, se vzdignil, vzel ponovno vaš križ na svoje rame in odšel naprej.

c) Vlij mi olja v rane in obveži mi jih ob vsakem padcu. Tvoja milost naj mi pomaga, da bom lažje vstal.

4. postaja

JEZUS SREČA SVOJO MATER

a) Sem skup z dobrimi in spodbudnimi besedami. Ne privoščim sošolcu ohrabrujočega nasmeška in veselega pozdrava, ko ga vidim v trpljenju. On naj me najprej pozdravi in on naj me najprej razveseli. S tako in podobno vodo želim pogasiti svojo žerjavico.

b) Marija, Ti si imela šesti čut za trpeče. Dobro si vedela, da v tistem trenutku srečanja svojemu sinu ne boš mogla odvzeti trpljenja. Vedela pa si, da lahko s pogledom in s svojo prisotnostjo Njemu vsaj za trenutek zmanjšaš trpljenje.

c) Naj nikoli ne prezrem sošolčevega trpljenja. Vedno naj bom pazljiv in iznajdljiv v tolažbi tako, kot si bila Ti, Marija. Mati, uči me darovati svoje življenje za druge in vedno mi stoj ob strani.

5. postaja

SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

a) Vsakdo izmed nas se v svojem življenju srečuje s križem. Svojemu prijatelju rad potarnam, da imam prav jaz največji in najtežji križ. Jaz sem drugi Kristus. Pri tem pa pozabim, kakšen odnos imam do križa. Ali sem Simon iz Cirene, ki je mrmrajoče pomagal Jezusu nositi križ, ali pa sem podoben Kristusu, ki je svoj križ sprejel in objel.

b) Utrujen sem prihajal s polja. Sedaj so me pa še ti vojaki prisilili, da bom moral nesti križ lažnega Božjega Sina. Studi se mi ta Jezus s križem. Čemu naj mu pomagam nositi križ, saj ni moj? Povrh tega pa je nositi križ sramota.

c) V življenju bom srečal še mnogo križev. Daj mi v tistih trenutkih dovolj moči, da bom križ sprejel in ga molčeče nesel na Kalvarijo.

6. postaja

VERONIKA OBRIŠE JEZUSU OBRAZ

a) Resničnih gmotnih težav še nikoli v življenju nisem imel. Starši so me obsuli z vsemi dobrotami tega sveta. Vsega imam dovolj. Morda celo preveč. "Vedno boš imel samo tisto bogastvo, ki ga boš daroval," pravi pregovor. Ali sem najboljšega prijatelja že kdaj razveselil za njegov god s skromnim darilcem? Ali kdaj podprem nabirko za lačne?

b) Pekoči pot mi je oblival žalostne oči. Oči so me pekle, vendar si jih nisem mogel obrisati, ker je bil križ pretežak. Vsi so me zapustili, tudi dvanajsteri. Zdrznem se, ker je v bližini nastal nenavaden hrup. Neka žena se preriva med jeznimi vojaki. Pride k meni, me pogleda in mi s prtom odvzame del trpljenja.

c) Glej, tudi jaz imam prijatelja, ki trpi vdano in neopazno. Prosim Te, Gospod, da ga ne bi nikoli prezrl, ampak da bi ga vedno brisal s prtom veselja. Za njegov god pa naj ga razveselim s skromnim darilcem. Naj mi bo pri delu usmiljenja vedno za vzgled Veronika.

7. postaja

JEZUS PADE DRUGIČ POD TEŽO KRIŽA

a) Imel sem prijatelja. Bil je luč v semenišču. Vods-tvo me je imelo v dobri luči, ker sem se družil z njim. Prišla pa je za prijatelja temna ura. Vsi so ga zapustili in začeli opravljati. Tudi jaz sem mu obrnil hrbet, da ne bi tudi name padla njegova senca.

b) Osamljenost in utrujenost sta me podrla na tla. Srce mi je vztrepetalo, ko sem občutil trda in hladna tla. Samo vera v Očeta me je ohrabrila, da sem ponovno vstal.

c) O Jezus, vlij mi zvestobe v srce, da ne bom nikoli zapustil prijatelja v težavah.

8. postaja

JEZUS KARA JERUZALEMSKE ŽENE

a) Po televiziji gledam poročila o umiranju nedolžnih otrok. Nekaj se zgane v meni. Sočustvujem z umirajočimi otroki. Tu pa se vse tudi konča. Zanje ne zmolim niti enega očenaša in ne naredim niti enega dobrega dela. Vse ostane samo pri solzah v očeh.

b) Tudi žene so bile ganjene do solz, ko so Te zagledale. Ti pa si jim odgovoril: "Ne jokajte nad mano, marveč nad svojimi..."

c) Odrešenik, Ti veš, da imam dovolj časa za molitev in dovolj priložnosti za dobra dela. Prosim Te, Gospod, da bi vse te možnosti izkoristil in jih žrtvoval za lačni svet.

9. postaja

JEZUS PADE TRETJIČ POD TEŽO KRIŽA

a) Po prvem spodrsrljaju grem takoj k spovedi, tudi še po drugem padcu. Pri tretji polomiji pa se že ustavim. Saj nisem tak grešnik. Moji sošolci so še slabši. Saj to ni tako velik greh. Danes, ko imam priložnost, ne bom šel k sveti spovedi, bom pa zagotovo šel ob naslednji. Tako se tolažim in odklanjam Njegovo ljubezen.

b) Kaj? Celo Ti si padel? Bog leži v prašu. Ali boš vstal? Posrečilo se Ti je. Ni sramota padati, sramota je obležati.

Vstali Zveličar, bodi mi vedno zgled ob vsakem padcu. Nikoli naj ne obležim v cestnem blatu, ampak naj se takoj dvignem. Ob padanju pa naj vedno znova spoznavam božje usmiljenje.

10. postaja

JEZUSU ODVZAMEJO OFLEKO

a) Ljubite svoje sovražnike. Ne, tega pa jaz ne zmorem. V meni se vse upira. Sovraštvo za sovraštvo, ljubezen za ljubezen. To še, kaj več pa ne. Večkrat sem svoje sovraštvo še na neomadeževane njive svojih sošolcev. Namesto da bi bil sejavec ljubezni, sem vse prepogosto sejavec sovraštva.

b) Ponižali so me. Bili so me. Slekli so me. Moje ustnice pa so molčale in iz mojega obraza je sijala ljubezen.

c) Kamorkoli bo stopila moja noga, povsod naj poženejo za mano cvetlice ljubezni. Tako bom najlepše oznanjal tvoje življenje. Gospod, pomagaj mi pri tem napornem sejanju.

11. postaja

JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

a) Kateri so tisti trije žebli, s katerimi Te pribijam celo jaz, semeniščnik? Napuh, lakomnost, in nečistost. Ti žebli so vedno enaki, včeraj, danes in jutri. Kateri žebelj jaz najbolj zabijam v Jezusovo telo? Ali se trudim, da bi ga izruval in zdrobil v prah?

b) Podrli so me na križ in začeli neusmiljeno pribijati moje razbolelo telo. Žebli so predrli dlani. Bolelo je. A še mnogo bolj so me boleli grehi sveta. Kljub vsem telesnim in duševnim bolečinam pa sem bil še vedno potopljen v molitev in ljubezen.

c) Vlij mi dovolj moči v duševne mišice, da bom znal zdrobiti svoj največji in najtrši žebelj, ki Ti ga zabijam v telo.

12. postaja

JEZUS UMRE NA KRIŽU

a) Višek in konec ali pa višek in šele začetek verovanja? Kaj v meni kraljuje? Do tega trenutka si nas Ti učil, sedaj pa moram jaz, semeniščnik, iti po tvoji poti ali pa po poti levega razbojnika.

b) In bolečina je spregovorila: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?"

c) Podari mi vztrajnost v molitvi, o Umirajoči. Vso meglo, ki mi zakriva pogled k Tebi, naj prepodim z molitvijo in z duhovnimi pogovori.

13. postaja

JEZUSA VRNEJO MATERI

a) Tri najlepše besede so: Bog, domovina in mati. Mater sem najbolj razveselil, ko sem jo prvič poklical mama, in najbolj užalil, ko sem pohodil njeno čisto ljubezen. Na katero stran bi se tehtnica prevesila, če bi jo obložil z ljubeznijo in neubogljivostjo?

b) Marija, Ti si najbolj poznala Jezusa. Svoj višek trpljenja si dosegla, ko so Ti položili v naročje mrtvega sina. Nisi si znala razložiti smrti, vendar si trdno verovala, da je to božja volja.

c) Vse ljubezni, s katero me je obdarila mati, ne bom mogel nikoli vrniti. Rad pa bi ji povrnil vsaj delček njene ljubezni in ji tako izrazil svojo hvaležnost. Obdaruj moje starše z darom modrosti, da me bodo vsaj malo razumeli na moji poti, ki se v marsičem razlikuje od mojih vrstnikov. Vse to Te ponižno prosim.

14. postaja

JEZUSA POLOŽIJO V GROB

a) Ko so zavalili kamen, je Jeruzalem začel navdajati nemir. Ali je bil resnično Božji sin? Ali naj verujem v njegove besede? Ali naj verujem v večnost? Tudi okrog mene se podijo podobna vprašanja, ko se ves majhen in slaboten odpravljam za Tabo in sem vsak dan na križišču. Res nam nisi zapustil nobene čarobne palice, ki bi čarala po naši volji. Kako hranim to svečko?

b) In nastala je tišina, zmeda in negotovost. Kaj sedaj?

c) Navadi me skrbno skrivati mojo svečko pred prepahi padcev in napuha.

15. postaja

VSTAJENJE

a) Kristus je vstal! Aleluja! Odrešeni smo! Prepevajmo Bogu in ga častimo! Odkupljeni so naši padci, poplačana je naša molitev in žrtve. Odrešeni smo! Odrešeni semeniščnik je vesel; napolnjen z vero, upanjem in ljubeznijo. S čim pa sem jaz napolnjen? Ali oznanjam vstalega Kristusa s svojim govorenjem in obnašanjem?

b) Jaz sem premagal smrt.

c) Odrešenik, nauči me v teh letih, ko se pripravljam na duhovniški poklic, s Kristusovo ljubeznijo svetiti povsod, kjer še kraljuje tema.

KAZALO

Urednikova beseda	1
Pekel in nebo v Prešernovi poeziji	
(Oražem Bogdan, Fast)	2
Ali ste me pozabili? (Andrej)	5
Sivi večer (Vidmar Cene)	6
Praznina (Mičo)	7
Naravi vsiljeni "čari" (Vidmar Cene)	8
Ljubljana (Denis)	9
Utrinek (Kržič Iztok)	11
Pod svetilko (Vidmar Cene)	13
Jutro (Pavel)	14
Prekipevajoča sreča (Vidmar Cene)	16
Beg (Fast)	17
Zakaj moram bežati? (Fast)	18
Kanček opore (Fast)	18
V življenju (Fast)	19
Burja (Vidmar Cene)	20
Svečki (Vidmar Cene)	21
Symposion (Peter)	22
Semeniščniku (Fast)	26
Skozi gozd na jaso (Vidmar Cene)	27
Moja odločitev, da grem v semenišče (Jože Gregorič) ..	28
Problemi z mladinskimi skupinami (Jože Gregorič) ..	29
Pasijonske igre v Kirchschlagu (Janez Cerar)	30
Semeniški križev pot (Matej)	32
Kazalo	41

ISKRE: glasilo semeniščnikov Srednje verske šole
v Vipavi

NASLOV: 65271 Vipave 149

MENTOR: Janez Zupet

UREDNIKA: Fast in Norbert Koprivec

TEHNIČNI UREDNIK: Iztok Kržič

VINJETE: Tomaž Golob

TIPKA: Matjaž Knific

TISKA: 4. letnik

Razmnoženo v 400 izvodih.

Vzdržujejo se s prostovoljnimi prispevki.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste literarno,
materialno ali finančno prispevali k izidu
"Isker".

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

Leto

ISKRE

Inv. št.
19053

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

19053